

Un preot, dar un străin pentru Dumnezeu

Marturia fostului preot romano-catolic

Joseph Tremblay

M-am născut în Quebec, Canada, în anul 1924. Încă din copilărie, părinții mi-au imprimat un mare respect pentru Dumnezeu. Doream foarte mult să-L servesc cât de bine puteam și să mă consacru total Lui ca să-I fiu pe plac, în conformitate cu cuvintele apostolului Paul: „Vă îndemn, deci, fraților, prin îndurările lui Dumnezeu, să vă înfățișați corpurile ca un sacrificiu viu, sfânt, plăcut lui Dumnezeu, care este serviciul vostru divin înțelept“ (Romani 12:1). Această dorință de a-I fi pe plac mi-a motivat decizia de a deveni preot romano-catolic.

Misionar în Bolivia

După mai mulți ani de studiu am fost ordonat preot în Roma, Italia. Un an mai târziu am fost trimis în Bolivia și Chile, unde am servit peste treisprezece ani ca misionar în Congregația „Hostiei Concepției Imaculate a Mariei“. Îmi plăcea foarte mult această viață și încercam să mă achit de responsabilități cât de bine puteam. Mă bucuram de prietenia tuturor colaboratorilor mei, și chiar dacă zâmbeau ironic în legătură cu plăcerea de a studia Biblia, își arătau aprobarea prin aceea că-mi cereau să le împărtășesc rezultatele studiilor mele.

Când mi-au dat porecla de „Joe-Biblia“, am știut că, în ciuda expresiei sarcastice, ei mă învidiau. Membrii parohiei mele prețuiau la rândul lor atât de mult lucrarea cu Cuvântul lui Dumnezeu, încât au organizat un cerc de studiu al Bibliei în casă. În felul acesta am fost obligat să mă dedic unui studiu biblic serios, prin care să mă pregătesc pentru cercurile improvizate din case și de asemenea pentru predicile mele de duminică.

Studiu biblic serios

Studierea Bibliei care fusese, până atunci, doar un hobby, a devenit rapid o obligație profesională. Mi-am dat seama pe de o parte de claritatea cu care Biblia afirmă anumite adevăruri, iar pe de altă parte am descoperit că nu spune nimic despre multe dogme pe care le studiasem eu. Studiul meu biblic a scos la iveală faptul că nu cunoșteam Biblia. Le-am făcut superiorilor mei propunerea de a-mi folosi concediul ce-mi stătea în față pentru un studiu aprofundat al Bibliei.

Între timp, iezuiții din Antofagasta m-au invitat să predau Biblia la Facultatea de pedagogie pe care o conduceau ei. Nu știu cum au aflat despre interesul meu pentru Biblie. În pofida lipsei mele de pregătire, am acceptat invitația, știind că această nouă responsabilitate va cere un studiu și mai serios al Cuvântului lui Dumnezeu.

Evanghelia pe calea undelor radio

Multe ore, zile și nopți au fost dedicate pregătirii cursurilor la Universitate, cercurilor de casă și predicilor mele. Ca să-mi păstrez buna dispoziție în timpul cititului și studiului, obișnuiam să ascult muzică. Aveam un mic aparat de radio cu tranzistori la

care puteam asculta o muzică frumoasă, fără să-mi bat capul cu pusul și întoarcerea pe fața cealaltă a discurilor.

Într-o zi, am observat că la radio se cântau imnuri religioase. Din când în când se auzea cuvântul „Jesus“, în timp ce eu citeam Biblia sau comentariile. Apoi a urmat la radio citirea unui scurt pasaj biblic. Ultimul verset citit mi-a atras atenția: „Căci pe Cel care nu știa de păcat L-a făcut păcat pentru noi, astfel încât noi să fim făcuți în El dreptitudinea [conformarea cu standardul divin] lui Dumnezeu“ (2.Corinteni 5:21). Predica ce a urmat se baza pe acest verset. La început am fost ispitit să schimb postul, pentru că mă deranja prea mult să ascult pe cineva în timp ce încercam să studiez. În plus, mă gândeam: «La urma urmelor, ce m-ar mai putea învăța această predică? Pe mine, cu atâtea diplome! Eu l-aș putea învăța câte ceva pe omul acesta». După o scurtă șovăială m-am decis să ascult ce avea de zis vorbitorul. Și, într-adevăr, am aflat câteva dintre lucrurile cele mai minunate despre Persoana lui Iesus Cristos. Ba încă mi-era foarte rușine când am înțeles că n-aș fi putut niciodată să predic la fel de bine ca acest vorbitor necunoscut. Mă simțeam de parcă Iesus Însuși ar fi fost Cel ce-mi vorbise și stătea acum înaintea mea. Ce puțin Îl cunoșteam pe acest Iesus, care era totuși obiectul gândurilor și studiilor mele! Simțeam că El era foarte departe de mine. Era pentru prima dată că aveam un asemenea sentiment față de Iesus Cristos. Mi se părea un străin. Mă simțeam de parcă întreaga mea ființă nu era decât un vid, în jurul căruia înălțasem o structură de principii și dogme teologice foarte frumoase, bine construite și bine ilustrate, dar care nu-mi atinseseră sufletul și nu-mi schimbaseră ființa. Simțeam că în mine era un gol uriaș. Și cu toate că am continuat să studiez, să mă rog și să meditez, acest gol devenea tot mai mare pe zi ce trecea.

Aflu de salvarea prin grația divină

Am continuat să ascult la același post de radio și să prind acest program ori de câte ori puteam. Am aflat că postul de radio era în Quito, Ecuador, și era cunoscut sub numele de HCJB. Am mai aflat că era un post de radio consacrat exclusiv predicării evangheliei în lumea întregă. Uneori eram profund mișcat de ceea ce auzeam, și cu aceste ocazii am scris direct la postul de radio ca să le mulțumesc și să cer informații.

Ceea ce m-a izbit cel mai mult în cele auzite era insistența cu care vorbeau acești oameni despre salvarea (mântuirea) prin grație (har), subliniind că tot meritul pentru salvare îi revenea nu celui salvat, ci Domnului Iesus Cristos, singurul Salvator, că omul nu se putea lăuda cu nimic, că faptele lui nu erau decât niște zdrențe murdare, că viața eternă putea fi primită în inimă numai ca un cadou gratuit, că nu era o răsplată în schimbul unor merite care fuseseră câștigate, ci era un dar nemeritat dat de Dumnezeu oricui se pocăiește de păcatele lui și-L primește pe Iesus Cristos în inima și viața lui. Toate aceste lucruri erau noi pentru mine și în contradicție cu teologia care îmi fusese predată, și anume că cerul și viața eternă sunt câștigate cu ajutorul meritului, fidelității, facerii de bine și sacrificiilor cuiva. Și exact lucrul acesta încercam să-l fac de atâția ani! Dar care era rezultatul tuturor eforturilor mele?

Pe când meditam la această întrebare, îmi spuneam: „N-am ajuns niciun pic mai departe. Dacă comit un păcat care duce la moarte și mor în această stare, ajung în iad. Teologia mea m-a învățat că salvarea este prin fapte și sacrificii. În Biblie descopăr o salvare care e darul lui Dumnezeu. Teologia mea nu-mi dă nicio siguranță a salvării;

Biblia îmi oferă această siguranță. Sunt nedumerit. Poate că n-ar trebui să mai ascult aceste programe evanghelice“.

Lupta mea interioară lua proporții alarmante. Sufeream în corp și în inimă. Aveam dureri de cap, insomnii, teamă de iad. Nu aveam nicio dorință să țin liturghia sau să ascult spovedanii. Sufletul meu avea o nevoie mai mare de iertare și mângâiere decât toate celelalte suflete cu care aveam de-a face! Evitam orice contact cu ceilalți.

Dar Dumnezeu a continuat să-mi vorbească în tăcerea inimii mele neliniștite. Atâtea întrebări îmi veneau în minte, atâtea temeri și presimțiri îmi mocneau în inimă! Atunci mi-a venit în ajutor Cuvântul lui Dumnezeu, răspândind un balsam răcoritor pe sentimentele mele agitate. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă“ (Ioan 3:16). „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu, fiind îndreptățiți în mod gratuit prin grația Sa, prin răscumpărarea Sa care este în Cristos Iesus“ (Romani 3:23-24). „Căci plata păcatului este moartea, dar darul lui Dumnezeu e viață eternă prin Iesus Cristos, Domnul nostru“ (Romani 6:23). Multe alte pasaje biblice mi-au venit în minte, pasaje pe care le știam acum, deoarece le auzisem deseori în timp ce ascultam postul de radio HCJB.

Sfânta Mamă Biserica

M-am hotărât să vorbesc cu superiorul meu, care era un om foarte înțelept și un părinte adevărat pentru toți. El observase deja atitudinea mea. Mă schim-basem, spunea el, ceva nu era în ordine cu mine. M-a lăsat să-i istorisesc. La sfârșitul mărturisirii mele i-am spus: „Aș vrea nu numai să citesc și să studiez Biblia, ci și să încerc să-mi dirijez viața după ea, să trăiesc în conformitate cu ceea ce este scris în ea, scutit de ceea ce vor să-mi impună oamenii“. Răs-punsul lui a fost foarte vag, căci nu voia să mă supere. M-a sfătuit să continui cu citirea Bibliei, dar mi-a reamintit că trebuie să rămân fidel față de învăță-turile date de Sfânta Mamă Biserica și să mă supun ei și în lucruri pe care nu le înțeleg. L-am ascultat pe superiorul meu cu tot respectul pe care i-l datoram, dar în inima mea îmi pierdusem deja încrederea în Biserică, căci ea nu avea o învățătură clară despre siguranța salvării. Nici superiorul meu nu știa dacă era salvat.

Lumina a intrat în inima mea în clipa în care m-am așteptat cel mai puțin. Era rândul meu să țin predica în parohie. Pentru acea duminică îmi alesesem ca temă „Ipocrizia religioasă“ din textul: „Nu oricine îmi spune: «Doamne, Doamne» va intra în Regatul cerului, ci cel care face voia Tatălui Meu care este în cer. Mulți îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profetit noi în Numele Tău? Și nu în Numele Tău am scos noi demoni? Și nu în Numele Tău am făcut noi multe fapte miraculoase?» Atunci le voi mărturisii: «Nu v-am cunoscut niciodată: Plecați de la Mine, voi cei care lucrați nelegiuirea»“ (Matei 7:21-23).

Spiritul Sfânt lucrează

Îi cunoșteam pe membrii bisericii mele. Voiam să le atrag atenția asupra faptului că unii dintre ei se pot fãli cu faptele lor bune fără să observe că în felul acesta doar își camuflează depravarea și corupția inimii. În timp ce îmi rostesc mesajul în auzul celor adunați, eram conștient că acest Cuvânt al lui Dumnezeu se întorcea la mine ca o minge de tenis care ricoșează înapoi și se izbește de fața jucătorului.

Este ciudat cum poate mintea omenească să compună în câteva secunde un eșafodaj de gânduri pentru care ar avea nevoie de câteva ore ca să-l aștearnă în scris. Exact aceasta am trăit eu în timpul acelei predici: Altcineva vorbea în inima mea și-mi ținea o predică ce corespundea exact nevoilor mele personale.

Eu mă considerasem mai bun ca toți ascultătorii mei, că doar eram călugăr și preot. Dar acum simțeam că aceeași sentință este valabilă și pentru mine: „Nu te-am cunoscut niciodată, pleacă de la Mine“. Îmi auzeam propriile argumente în fața acestui pericol și condamnări amenințătoare: „Cum se poate, Dumnezeu, să nu mă cunoști? Nu sunt eu preotul Tău? Nu sunt un om religios? Uită-Te la toate sacrificiile pe care le-am făcut pentru Tine: anii de studiu, despărțirea de părinții și de patria mea, jurămintele mele de sărăcie, supunere și castitate. Ți-am dedicat toată averea, voința, ba chiar și corpul meu, ca să Te pot servi mai bine! Și vrei să zici că nu m-ai cunoscut niciodată? Gândește-Te la toate suferințele pe care le-am îndurat ca misionar: n-am fost totdeauna sătul, am plâns cu cei ce plâng, am botezat sute de copii, am auzit atâtea spovedanii, am mângâiat atâtea suflete triste și descurajate, am suferit de frig, de singurătate, de dispreț, de nerecunoștință și de amenințări... Sunt gata chiar să-mi dau viața pentru Tine...“

Dar, în ciuda tuturor acestor argumente pe care I le aduceam lui Dumnezeu, am auzit răsunându-mi în urechi sentința: „Nu te-am cunoscut niciodată...“ Eram la capătul argumentelor, la capătul puterilor mele. Eram pe cale să mă prăbușesc, mă temeam că voi izbucni în plâns în fața ascultătorilor, care simțeau că se apropie furtuna. În cele din urmă nu mi-am mai putut continua predica.

Cunoașterea faptului că toată viața construisem pe valori false și că mă aflam pe drept în fața sentinței de condamnare a lui Dumnezeu era mai mult decât puteam suporta. M-am refugiat în biroul meu, am îngenuncheat și am așteptat până s-a întors calmul. Mai mult nu puteam face. Eram într-o stare de epuizare completă, de depresie și de descurajare. Acesta a fost momentul în care Dumnezeu mi-a putut da grația Sa.

După verdictul de vinovăție, răspunsul lui Dumnezeu mi-a deschis ochii ca să văd însemnătatea morții lui Cristos. Am recunoscut și motivul pentru care Dumnezeu trebuia să-mi respingă viața de până atunci. Încercasem să mă salvez eu însumi prin faptele mele, dar Dumnezeu voia să mă salveze prin grația Sa, adică prin favoarea Sa nemeritată. Altcineva îmi purtase deja păcatele și judecata pe care o atrăgeau ele, și anume: Iesus Cristos. Din cauza aceasta murise pe cruce. El murise pentru păcatele altora, căci El Însuși nu păcătuisese niciodată. Deci pentru ale cui păcate murise El? Oare pentru ale mele? Da, pentru ale mele!

Mi-am amintit cuvintele lui Iesus: „Veniți la Mine, toți cei ce vă trudiți și sunteți împovărați, și Eu vă voi da odihnă“ (Matei 11:28). Am înțeles de aici că trebuie să mă duc la Iesus dacă doream să am siguranța salvării și pacea sufletească.

Mi-am amintit de un alt verset biblic pe care-l auzisem: „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva vocea Mea și deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el, și el cu Mine“ (Apocalipsa 3:20). M-am grăbit să-L invit să intre în inima mea, fără ca mai întâi să cer permisiunea vreunui om. În clipa aceea am știut că eram grațiat, achitat de pedeapsa care mă amenințase atâta timp. Eram salvat, iertat. Aveam viață eternă. Dumnezeu Își începuse lucrarea în mine. Acum am înțeles cuvintele pe care le auzisem de atâtea ori și care deveniseră realitate în viața mea: „Căci pe Cel care nu știa

de păcat L-a făcut păcat pentru noi, astfel încât noi să fim făcuți în El dreptitudinea [conformarea cu standardul divin] lui Dumnezeu“ (2.Corinteni 5:21).

Lupta mea continuă

Ce s-a întâmplat după aceea? La început am continuat să-mi fac serviciul de preot cât de bine puteam. Totuși, puțin câte puțin am început să mă simt ca un străin în această funcție. Mi-am dat seama că grația divină care mă salvase, care făcuse din mine un copil al lui Dumnezeu era în conflict cu „faptele“ care erau de așteptat din partea mea ca preot. Pe de o parte eram fericit, căci aveam siguranță privind salvarea mea, pe de altă parte eram înăbușit de un sistem care mă obliga să fac fapte bune pentru a-mi merita salvarea. Eu posedam acum salvarea, astfel că toate aceste fapte au început să fie date la o parte una câte una. Singurul lucru care mă interesa era Iesus Cristos, cine era El și ce a făcut El. Am abandonat subiectele de predică pregătite mai dinainte de comisia liturgică a diocezei și mi-am dedicat toate predicile Persoanei și lucrării iubitului meu Salvator, prezentându-L ca atare enoriașilor mei nedumeriți și mirați, dar care deseori au fost edificați prin ele.

Am cerut să fiu eliberat din funcția mea de paroh, întrucât nu mai puteam predica despre lucruri care erau în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu. Superiorii mei mi-au acceptat demisia, deși nu puteau înțelege de ce doream să plec. De fapt, ei se purtaseră foarte frumos cu mine și mă ajutaseră de multe ori; cât îi privea pe ei, nu dusesem lipsă de nimic. Lucrul acesta era adevărat în ceea ce privea hrana, îmbrăcămintea, găzduirea și altele. Dar acum găsisem ceea ce Biserica nu-mi putea da: siguranța că sunt salvat. Acum, Cristos era Salvatorul meu, nu mai era nevoie să-mi câștig singur salvarea eternă. Un Altul făcuse aceasta pentru mine.

Mă vizitează creștinii

În 1965 m-am întors în Quebec pentru un concediu mai lung de odihnă. Curând după aceea am fost vizitat de niște creștini evanghelici care primiseră numele meu de la personalul postului de radio HCJB. Deși discuția cu ei mi s-a părut foarte folositoare, nu mi-am deschis complet inima față de ei. Nu mai voiam să cad în alt sistem teologic, după ce fusesem atâția ani subjugat de sistemul în care mă născusem, în care crescusem și trăisem aproape patru-zeci de ani. Totuși, m-am rugat Domnului să-mi găsească frați și surori de care să mă pot atașa, astfel încât să nu mă mai simt așa de singur. Am cunoscut experiența primilor creștini consemnată în cartea Faptelor Apostolilor: „Și ei au continuat statornic în învățătura și comuniunea apostolilor, în frângerea pâinii și în rugăciuni“ (Fapte 2:42). Oare era posibil ca și în zilele noastre să se mai adune laolaltă creștinii ca să-și amintească de Domnul, în timp ce-I așteaptă întoarcerea? Dumnezeu, care Se îngrijise de salvarea sufletului meu, cu siguranță că Se va îngriji în continuare de mine și-mi va arăta unde se găseau copiii Săi.

O nouă însărcinare

Superiorii mei din Montreal m-au invitat să țin locul unui profesor de teologie într-un colegiu din Rouyn. Tema pe care trebuia s-o predau era „Biserica“. Aveam acces la toate cărțile necesare pentru pregătirea cursurilor mele.

Am început să mă pregătesc folosind numai Biblia. Le-am explicat studenților mei ce este Biserica doar pe baza a ceea ce afirmă Biblia. Recunosc că și mie mi-era greu să

înțeleg ceea ce predam, căci era într-o contradicție mare cu Biserica ierarhică în care încă mă găseam și eu. Studiarea acestei teme mi-a produs o mare bucurie. Pentru a-mi ilustra lecțiile, îi puneam pe studenți să asculte la un minicasetofon interviurile pe care le luasem în locuri publice din oraș.

Într-o zi, am aflat din ziar că urma să fie prezentat un program la televiziune având tema „Biserica“. Am înregistrat pe video emisiunea, ca s-o folosesc mai târziu la ore. Am descoperit cu această ocazie că subiectul era tratat din punctul de vedere al Bibliei. Am fost așa de impresionat de asemănarea între prezentarea făcută de acest predicator necunoscut și lecțiile mele, încât i-am scris o scrisoare de mulțumire și l-am invitat să-mi facă o vizită. El a venit, și am aflat că este un creștin evanghelic care Îl cunoaște bine pe Domnul Iesus Cristos. După câteva vizite m-a invitat acasă la el ca să-mi petrec duminica cu el și cu familia lui. Cu această ocazie am luat parte la serviciul divin ținut în biserica în care era membru.

Dumnezeu răspunde la rugăciune

Am recunoscut în timpul acestui serviciu divin ceea ce este descris în 1.Corinteni 11 și mi-am dat seama că Dumnezeu mi-a răspuns la rugăciune, călăuzindu-mă la frați și surori în Domnul și arătându-mi că și astăzi creștinii se adună într-adevăr laolaltă ca biserică locală pentru a-și aminti de Domnul în timp ce-I așteaptă întoarcerea. „Căci ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul acesta vestiți moartea Domnului până va veni El“ (1 .Corinteni 11:26).

Curând după aceea am scris superiorilor mei din Montreal, anunțându-i că mi-am găsit familia spirituală și cerându-le dezlegare de toate jurămintele pe care le-am făcut față de Biserica Romano-catolică, întrucât nu mă mai consideram un membru al ei. Viața mea aparținea acum Domnului, iar viitorul meu stătea sub controlul Său.

Viață nouă în Domnul

În felul acesta m-a eliberat Domnul, nu numai de păcatele mele, nu numai de condamnarea Sa, ci și de fiecare sistem omenesc care împovărează și asuprește. „Deci, acum nu mai există condamnare pentru cei care sunt în Cristos Iesus, care umblă nu în conformitate cu carnea, ci cu Spiritul. Căci Legea Spiritului de viață în Cristos Iesus m-a eliberat de Legea păcatului și a morții“ (Romani 8:1-2).

Joseph Tremblay vorbește fluent franceza, spaniola și engleza. El a luat parte la acțiuni de evanghelizare în diferite țări. În anul 1995 a făcut o călătorie în Irlanda pentru a predica evanghelia, pentru a-și depune mărturia și pentru a explica deosebirea dintre credința biblică și creștinismul de tip romano-catolic. Mărturia lui rostită în limba franceză poate fi ascultată pe Internet (You Tube): Joseph Tremblay - Prêtre... mais inconnu de Dieu

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

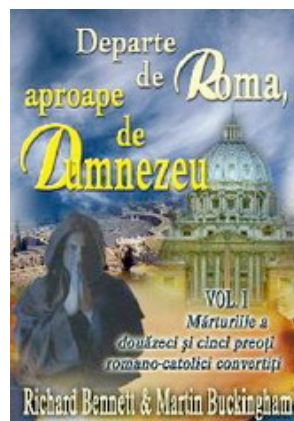
Aceasta marturie este preluata din cartea
De parte de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum I
Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. I

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE
str. Podului nr. 8
Fagaras/BV, 505200
ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV
Hochstrasse 180
CH-8330 Pfäffikon ZH
ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch
www.clkv.ch